

Arrest

nr. 120 413 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 januari 2014 nr. X waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FERMONT, die *loco* advocaat M. TAETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 14 november 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende.

Op 11 februari 2013 legt verzoekster volgende stukken voor: een ontvangstbewijs van sollicitatie bij een interimkantoor d.d. 18 januari 2013, een bewijs van kandidaatstelling voor verkoopmedewerker van 12 november 2012 met vermelding "u hebt nog geen documenten opgeladen. Gelieve alle documenten op te laden die in de functieomschrijving gevraagd worden", een inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 10 januari 2013, een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor d.d. 8 februari 2013.

Op 6 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14-11-2012 werd ingediend door:

Naam: S., M.

Nationaliteit: Nederland;

Geboortedatum: (...),

Geboorteplaats: Terneuzen,

Identificatienummer in het Rijksregister: (...),

Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende op 14-11-2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4,1° - wet van 15-12-1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene sollicitatiebewijzen, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een inschrijvingsattest bij een interimkantoor en een bewijs van haar zwangerschap voor (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08-10-1981).

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen als werkzoekende. Betrokkene toont weliswaar aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en zich te hebben aangemeld bij een interimkantoor en legt ook sollicitatiebewijzen voor, maar er blijkt niet uit het administratief dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling heeft.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt zelfs dat betrokkene sinds het indienen van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) nog geen enkele dag tewerkstelling heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interimverband. Betrokkene legt ook een bewijs van zwangerschap voor. Intussen is betrokkene bevallen. Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene recentelijk bevallen is, dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid is geweest om te werken, maar er dient toch opgemerkt te worden dat betrokkene bij het indienen van haar aanvraag wel nog in de mogelijkheid was om te werken of werk te zoeken met het oog op de periode na haar bevalling. Er blijkt bijvoorbeeld nergens uit het dossier dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever waaruit blijkt dat zij binnenkort in dienst zal kunnen treden. Zij legt ook geen verdere bewijzen voor, zoals het bewijs dat zij over bepaalde kwalificaties, diploma's, vaardigheden afgestemd op het arbeidsaanbod beschikt of een uitgesproken werkervaring of andere bewijzen die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Dit alles strekt tot weinig vertrouwen aangaande de reële kansen van betrokkene op de arbeidsmarkt.

Betrokkene kan het verblijfsrecht eveneens niet verkrijgen als werknemer gezien zij geen bewijzen in deze hoedanigheid voorlegt. Uit verder onderzoek van het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene niet officieel tewerkgesteld is.

Het kind D., F. ("01/04/2013) volgt de verblijfssituatie van mevrouw. Hij kan niet genieten van de bepalingen voorzien in artikel 40bis§2, 3° van de wet van 15/12/1980 nu het verblijfsrecht werd geweigerd aan mevrouw.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de onontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

2.2.1. In de synthesesamenvatting voert verzoekster een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Reële kans op tewerkstelling (schending artikel 40, §4. 1° Vw. /redelijkheidsbeginsel)

- onontvankelijkheid

Verweerster werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op.

Volgens verweerster ontbreekt het middel een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden.

Nochtans verwijst het eerste middel naar de bestreden beslissing, waarin duidelijk vermeld staat dat artikel 40, §4, 1° Vw. van toepassing is op de aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Daarin wordt tevens de voorwaarde vermeld dat men een reële kans moet maken om te worden aangesteld. Door te verwijzen naar de bestreden beslissing, verwijst verzoekster derhalve, zij het weliswaar impliciet, naar voormeld artikel.

In haar verzoekschrift heeft verzoekster aangetoond dat zij weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° Vw. en bijgevolg het recht heeft om meer dan drie maanden in België te verblijven.

Verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk gehandeld door te oordelen dat verzoekster als negentienjarige geen reële kans op tewerkstelling zou hebben.

Bovendien is men onredelijk waar men verzoekster amper één maand de tijd geeft na de bevalling van haar zoontje om aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft, dit nota bene in tijden van economische crisis. Verzoekster meent dan ook dat er in casu duidelijk sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Ook dit kon impliciet worden afgeleid uit de uiteenzetting van het eerste middel in het verzoekschrift.

Op grond van het voorgaande dient het eerste middel onontvankelijk te worden verklaard.

- gegrondheid

Zoals tevens in de bestreden beslissing vermeld, heeft verzoekster tijdig een aantal sollicitatiebewijzen, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een inschrijvingsattest bij een interimkantoor en een bewijs van haar zwangerschap voorgelegd.

Toch was verweerster van oordeel dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangezien zij niet aangetoond zou hebben een reële kans op tewerkstelling te hebben (artikel 40, §4, 1° Vw.).

Nochtans heeft zij in Nederland een diploma 'Vorbereidend Middelbaar Beroepsonderwijs' behaald. Vervolgens is zij de opleiding 'apothekassistente' gestart. Hoewel zij met glans haar eerste jaar was doorgekomen, heeft zij echter deze opleiding niet voltooid.

Bovendien beschikt zij weldegelijk over werkervaring: in de periode van 11.10.2010 tot 10.04.2011 werkte zij als kassierster bij supermarkt 'Jumbo' te Terneuzen (stuk 5).

Verzoekster is amper 19 jaar oud. Zij heeft als jonge vrouw met andere woorden geen rugklachten, noch andere kwaaltjes waardoor zij gedwongen zou zijn een bepaalde categorie van jobaanbiedingen af te slaan. Haar enige beperking is dat zij over geen hoger diploma beschikt. Doch, de vraag naar o.m. een goede poetshulp valt niet te onderschatten.

Indien verweerster er vanuit gaat dat een jonge vrouw van 19 jaar in België geen kans op tewerkstelling heeft, neemt zij toch wel een zeer pessimistisch standpunt in. Er kan dan ook gesteld worden dat verweerster het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door al te snel tot het onredelijke besluit te komen dat verzoekster geen kans op reële tewerkstelling zou hebben, hoewel verweerster ervan op de hoogte was dat verzoekster amper 19 jaar oud is en op het ogenblik van de bestreden beslissing net bevallen was van een zoontje. Men had haar met andere woorden onvoldoende tijd gegund om haar de kans te geven om na de bevalling aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft. Bovendien mag men ook niet uit het oog verliezen dat zij op zoek was naar werk in tijden van economische crisis.

Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat verzoekster inmiddels via een interimkantoor werk heeft gevonden voor de periode van 05.06.2013 tot 04.07.2013 bij het bedrijf '(...)' te Kruishoutem (stuk 6). Bij deze is de stelling van verweerster dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling zou hebben, volledig achterhaald.

Verzoekster voldoet dan ook aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° Vw. waardoor zij als EU-burger het recht heeft om meer dan drie maanden in België te verblijven.

De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit middel te worden vernietigd.”

2.2.2. In de nota als antwoord op het eerste middel uit het verzoekschrift had de verwerende partij het volgende aangehaald:

"In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan van "reële kans op tewerkstelling".

Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen bij gebreke aan een ontvankelijk middel.

Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en - van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekster kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

Dit "onderdeel" is onontvankelijk." (R.V.V. , nr. 14.261 van 29 november 2007)

Het eerste middel is onontvankelijk."

2.2.3.1. In de mate waarin verzoekster in de synthesesamenvatting haar oorspronkelijk eerste middel uitbreidt en van een juridische grond voorziet (waar dit niet het geval was in het verzoekschrift), wordt gesteld dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Verzoekster geeft geen enkele reden op waarom zij niet reeds ten tijde van het verzoekschrift de schending van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet kon aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.3.2. In het eerste middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Zij meent dat het een zeer pessimistisch en onredelijk standpunt is van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling zou hebben, terwijl zij 19 jaar oud is en zwanger was, en het economische crisis is.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag ingediend heeft voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer/werkzoekende.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Verzoekster diende dus werknemer of zelfstandige te zijn, of werkzoekende. In die laatste hoedanigheid diende zij te bewijzen dat ze werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 11 februari 2013 volgende stukken heeft voorgelegd om te bewijzen dat ze werk zoekt en een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld:

- een ontvangstbewijs van sollicitatie bij een interimkantoor d.d. 18 januari 2013;
- een bewijs van kandidaatstelling voor verkoopmedewerker d.d. 12 november 2012 met vermelding "u hebt nog geen documenten opgeladen. Gelieve alle documenten op te laden die in de functieomschrijving gevraagd worden";
- een inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 10 januari 2013;

- een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor d.d. 8 februari 2013.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene toont weliswaar aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en zich te hebben aangemeld bij een interimkantoor en legt ook sollicitatiebewijzen voor, maar er blijkt niet uit het administratief dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling heeft.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt zelfs dat betrokkene sinds het indienen van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) nog geen enkele dag tewerkstelling heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interimverband. Betrokkene legt ook een bewijs van zwangerschap voor. Intussen is betrokkene bevallen. Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene recentelijk bevallen is, dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid is geweest om te werken, maar er dient toch opgemerkt te worden dat betrokkene bij het indienen van haar aanvraag wel nog in de mogelijkheid was om te werken of werk te zoeken met het oog op de periode na haar bevalling. Er blijkt bijvoorbeeld nergens uit het dossier dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever waaruit blijkt dat zij binnenkort in dienst zal kunnen treden. Zij legt ook geen verdere bewijzen voor, zoals het bewijs dat zij over bepaalde kwalificaties, diploma's, vaardigheden afgestemd op het arbeidsaanbod beschikt of een uitgesproken werkervaring of andere bewijzen die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Dit alles strekt tot weinig vertrouwen aangaande de reële kansen van betrokkene op de arbeidsmarkt.”

Gelet op de stukken die verzoekster voorlegde, met name een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en bij een interimkantoor, één bewijs van sollicitatie bij een interimkantoor en een bewijs van kandidaatstelling als verkoopmedewerker zonder daarvoor de nodige documenten te hebben ingediend bij dat bedrijf, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster niet aannemelijk maakt geen reële kans te maken op tewerkstelling, en dit ongeacht haar zwangerschap. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster erop wijst dat zij inmiddels van 5 juni tot 4 juli 2013 was tewerkgesteld, dient opgemerkt te worden dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, zijnde 6 mei 2013 (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. In de synthesememorie voert verzoekster een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“b. Tweede middel: Zwangerschap (schending artikel 50, §2, 3° K.B. 08.10.1981)

Op het ogenblik dat verzoekster België binnenkwam was zij reeds vier maanden (zichtbaar) zwanger. Het hoeft weinig betoog dat werkgevers niet staan te springen om een zwangere vrouw in dienst te nemen. Nochtans heeft verzoekster wel de nodige inspanningen verricht door zich o.a. in te schrijven bij de VDAB als werkzoekende en heeft zij werk gezocht via een interimkantoor.

Bovendien is men werkelijk onredelijk waar men stelt dat verzoekster op dat ogenblik, met name vijf maanden voor de bevalling, al werk had moeten zoeken voor na haar zwangerschap.

Conform artikel 50, §2, 3° van het K.B. van 8 oktober 1981 dient rekening te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Verweerster was ervan op de hoogte dat verzoekster zwanger was en dat zij op 01.04.2013 is bevallen. Het is dan ook schrijnend dat verweerster reeds één maand na de bevalling van verzoekster besliste om verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren om reden dat zij niet kon bewijzen een reële kans op tewerkstelling te hebben.

Derhalve heeft men verzoekster, gelet op haar persoonlijke situatie, onvoldoende tijd gegund om naar een job op zoek te gaan.

Men laat in de bestreden beslissing uitschijnen rekening te hebben gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster ("Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene recentelijk bevallen is, dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid is geweest om te werken..."), doch men verwacht van verzoekster het onmogelijke. Men kan onmogelijk voorhouden effectief rekening te hebben gehouden met de situatie van verzoekster indien men één maand na de bevalling reeds beslist om haar aanvraag te weigeren omdat zij niet bewezen zou hebben een reële kans op tewerkstelling te hebben.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster beweert, heeft verzoekster weldegelijk een duidelijke omschrijving gegeven van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel wordt

geschonden. Zoals reeds vermeld werd artikel 50, §2, 3° van het K.B. van 8 oktober 1981 geschonden aangezien er onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Verzoekster wenst hier nog aan toe te voegen dat zij bij het verzoekschrift een aantal stukken heeft gevoegd waarmee zij weldegelijk aantoonde inspanningen te hebben geleverd om werk te zoeken (stuk 6)! Zo kan zij vanaf 05.06.2013 aan de slag bij het bedrijf '(...)' te Kruishoutem (stuk 6). De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit middel te worden vernietigd."

2.3.2. In de nota als antwoord op het tweede middel uit het verzoekschrift had de verwerende partij het volgende aangehaald:

"In een tweede middel haalt verzoekster haar zwangerschap als schending aan. Zij verwijst hierbij naar artikel 50, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op asielaanvragers doch niet op verzoekster. Wellicht gaat het hier om een materiële misslag en bedoelt zij artikel 50, §2, 3° van het KB van 8 oktober 1981.

Verwerende partij heeft de eer de exceptie "obscuri libelli" op te werpen.

Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden.

In de mate de Raad deze stelling niet kan volgen wenst verwerende partij op te merken dat verzoekster zich beperkt tot een louter betoog zonder aan te tonen dat zij inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken, zowel voor als na haar zwangerschap;

De bestreden beslissing vermeld hieromtrent:

"Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene recentelijk bevallen is, dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid is geweest om te werken, maar er dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij het indienen van haar aanvraag wel nog in de mogelijkheid was om te werken of werk te zoeken met het oog op de periode na haar bevalling. Er blijkt bijvoorbeeld nergens uit het dossier dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever waaruit blijkt dat zij binnenkort in dienst zal kunnen treden.

Hieruit blijkt dat het Bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.3.1. In de mate waarin verzoekster in de synthesesamenvatting haar oorspronkelijk tweede middel van een andere juridische grond voorziet (artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) in plaats van artikel 50, § 2, 3° van de vreemdelingenwet), wordt gesteld dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Verzoekster geeft geen enkele reden op waarom zij niet reeds ten tijde van het verzoekschrift de schending van artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit kon aanvoeren. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

2.3.3.2. Verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar zwangerschap waardoor zij het moeilijker had om werk te vinden. Men heeft haar onvoldoende tijd gegund om naar een job op zoek te gaan, gelet op haar persoonlijke situatie. Men kan van verzoekster niet het onmogelijke verwachten.

Met dit middel lijkt verzoekster de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zwanger was sedert augustus 2012 en op 1 april 2013 bevallen is. Op het ogenblik van haar aanvraag d.d. 14 november 2012 was zij een viertal maanden zwanger. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met deze zwangerschap: *"Betrokkene legt ook een bewijs van zwangerschap voor. Intussen is betrokkene bevallen. Men kan stellen dat het aannemelijk is, gezien betrokkene recentelijk bevallen is, dat zij een*

tijdje niet in de mogelijkheid is geweest om te werken, maar er dient toch opgemerkt te worden dat betrokkene bij het indienen van haar aanvraag wel nog in de mogelijkheid was om te werken of werk te zoeken met het oog op de periode na haar bevalling."

Hieruit blijkt dat er rekening werd gehouden met de zwangerschap van verzoekster en dat aanvaard wordt dat zij een tijdje niet in de mogelijkheid was om te werken, maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat ze bij het indienen van de aanvraag wel nog kon werken of werk kon zoeken voor de periode na haar bevalling. Deze elementen, samengelezen met het geheel van de bestreden beslissing, laten toe te besluiten dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te verwerven als werkzoekende. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.4.1. In de synthesememorie voert verzoekster een derde middel aan dat luidt als volgt:

"c. Derde middel: Voldoende bestaansmiddelen

Zowel verzoekster als haar echtgenoot zijn op geen enkel ogenblik ten laste geweest van het sociale bijstandstelsel van de Staat.

De heer D. is sedert 25.02.2013 via ASAP (interimkantoor) tewerkgesteld bij de firma '(...)', waar hij ongeveer 1.500,00 EUR per maand verdient. Dit maandbedrag volstond voor verzoekster en haar echtgenoot om in hun levensonderhoud te voorzien.

Derhalve kon verzoekster minstens op grond Van artikel 40, §4, 2° Vw. iuncto artikel 50, §2, 4° KB 08.10.1981 worden toegelaten tot een verblijf in België van meer dan drie maanden.

De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit middel te worden vernietigd."

2.4.2. In de nota als antwoord op het derde middel uit het verzoekschrift had de verwerende partij het volgende aangehaald:

"In een derde middel haalt verzoekster de schending aan van "voldoende bewijsmiddelen en verwijst hierbij naar artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 50, §2, 4° van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster stelt dat haar echtgenoot sedert 25 februari 2013 via een interimkantoor tewerkgesteld is en ongeveer 1.500,00 EUR per maand verdient, wat volgens haar voldoende is om in hun levensonderhoud te voorzien.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster haar aanvraag om inschrijving (bijlage 19) heeft ingediend als werknemer of werkzoekende en niet als echtgenote. Het komt derhalve aan haar toe te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te bekomen' als werkzoekende. Zij blijft hier echter in gebreke.

Het Bestuur heeft derhalve, conform artikel 51, §2, 2°, een einde gesteld aan verzoeksters verblijf en haar bevolen het grondgebied te verlaten.

Het derde middel is ongegrond."

2.4.3. In het derde middel lijkt verzoekster opnieuw de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij noch haar echtgenoot ten laste zijn geweest van het sociale bijstandstelsel van de Staat en ze wijst erop dat haar echtgenoot sinds 25 februari 2013 een inkomen heeft van 1500 euro/maand.

Er dient op gewezen te worden dat verzoekster op 14 november 2012 een aanvraag heeft ingediend als werknemer/werkzoekende. In de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd op grond van het feit dat verzoekster niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te hebben. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat de aanvraag geweigerd wordt omdat er sprake is van onvoldoende bestaansmiddelen of dat verzoekster of haar echtgenoot ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van de staat. Bijgevolg doen de opmerkingen van verzoekster in het raam van haar aanvraag als werknemer/werkzoekende niet ter zake en mist het middel feitelijke grondslag.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET